

ното Българско царство, въ велико Търново, въ врѣмената на Асѣневцытъ живѣялъ боляринътъ Тихомиръ, благороденъ плодъ на Българскытъ князове въ Влашко, и владѣялъ много мѣста въ Влашко и Българіѣ. Той былъ челоуѣкъ богатъ и уменъ, не былъ обидникъ и грабитель, но покровитель и защитникъ на своитѣ бѣдны съотечественници; при това той былъ голѣмъ гостолубецъ споредъ обычайтъ на Българитѣ и на Славенитѣ въ-обще.

Почтенныйтъ той боляринъ ималъ доволны приходы отъ своитѣ земны добрини, и кѣщата му всякога была отворена за всякого сыромаха и злочестника; който идвалъ до него за каквото и да е празень ся не вращалъ. Освѣнъ това той ималъ неизмѣнныйтъ онзи обычай щото на всякой дванадесетый день, полагалъ дѣлгы трапезы въ широкытъ си дворецъ, сѣдалъ на столъ прѣдъ высокытъ врата на палатътъ си и канялъ при себе си на обѣдъ, не, подобнытъ нему болѣри, но